

се целува икона. Ефросина излиза бавно. Обажда се първият рог; отвърща му втори, трети, четвърти.

сцена

Пред Солун. Българският стан на северните хълмове. Призори.

От всички страни се чуват рогове и тръби, цвилене на коне, дрънчене на оръжие. Младият И Старият гледат от хълма.

Младият - Толкова войска не се е виждала досега. Повече от водния пясък. *Стрелци, щитници, пращници, копиеносци, хищни, хищни...*

Старият - Сякаш цялата северна страна е изсипала людете си тук: *алани, руси, хазари...*

Младият - Казват, че в хазната не останала ни аспра, ни бодка. Болярите страшно се мръщели...

Старият - Мръщят се, ала ще дават, защото пред Калиянчо се не рита.

Младият - Брей, земята се тресе... *Взвукът трепери...*
Бтурва се капналия от умора Добромир.

Старият - Стой!

Добромир - Оставете ме. Не виждате ли, че съм капнал от бързане. Пуснете ме...

Младият - Отгдето идеш?

Добромир - От Търновград.

Старият - Гдето е оризмото на господаря ти?

Младият - От чии хора си?

Добромир - От войскарите на княз Белота.

Старият - Бидя ли как лъжеш. Дрехите ти не мязат на бегач.

Младият - Я да го отведем при стрелците от Търнов. Може те да го познават.

Добромир - Хора, разберете... Пуснете ме при царя... Нося важна вест...